

norffe Konkurslovs § 124 har den modsatte Regel; men dette er vistnok en urigtig Bestemmelse. Der kan endog gives Konkursboer, i hvilke Hovedmassen af Fordringerne ere betingede; man tænke saaledes paa det Tilfælde, at et Assuranceelskab eller en Anstalt, der tegner Overlevelsesrenter, kommer under Konkurs. Det vilde dog aabenbart være urimeligt, om der i et Assuranceelskabs Konkursbo kun skulde tilkomme dem Stemme, som alt havde lidt Skade, medens der intet Hensyn skulde tages til de Mange, som havde løbende Forsikringer. Der har ogsaa i Process-kommissionen været Enighed om, at det ikke lader sig forsvare ved en almindelig Regel at udelukke betingede Fordringer fra Stemmeret. Paa den anden Side har der imidlertid været reist Tvivl om Rigtigheden af overhovedet at opstille en fast Regel om de betingede Fordringers Stilling ved Afstemningen. Det er navnlig blevet fremhævet, at den Interesse, en betinget Fordring giver i Boets Behandling, ifølge Betingelsens Bessaffenhed jevnlig vil være saa fjern, at det kan føre til unaturlige Resultater at tillægge betingede Fordringer Stemmeret lige med andre Krav. Fra dette Synspunkt har det været Gjenstand for Overveelse i Kommissionen, om det maatte kunne overlades til Eksterretten i hvert enkelt Tilfælde efter Hensyn til Fordringens Bessaffenhed og Sandsynligheden af Betingelsens Indtræden i en nærmere eller fjernere Fremtid at afgjøre, om og hvorvidt betingede Fordringer skulle give Stemme. Man er imidlertid i Forlaget gaaet ud fra, at en saadan Mellemvei vilde være vilkaarlig. Vel kan det jevnlig stille sig saaledes, at Indtrædelsen af den Betingelse, hvortil en Fordring er knyttet, kun fremtræder som en fjernere liggende Mulighed. Men Ingen kan udmaale, hvor stor eller ringe Sandsynlighed der i det enkelte Tilfælde er for Betingelsens Indtræden. Eksterretten vilde savne enhver objektiv Maalestof ved den Afgjørelse, der efter den ovennævnte Opfattelse skulde træffes efter det enkelte Tilfældes Bessaffenhed, og Rettens Bestemmelse af, om og for hvilket Beløb den betingede Fordring skulde komme i Betragtning ved Stemmegivningen, vilde derfor ikke her — saaledes som i det i

§ 61 omhandlede Tilfælde — kunne støttes paa et virkelig begrundet Skjøn. Naar det først erkjendes, at det ikke gaar an helt at udelukke betingede Fordringer fra Deltagelse i Stemmegivningen, synes man derfor konsekvent at maatte komme til at give saadanne Fordringer fuld Stemmeret. Vel kan dette føre til, at Fordringer, der ingenkunde give lige Interesse i Boets Behandling, desuagtet faa lige Stemmeret. Men den Grundsetning, at en Fordrings Indflydelse paa Stemmegivningen netagtig skal arbeides efter Fordringshaverens virkelige Interesse i den foreliggende Sags Afgjørelse, lader sig i det Hele ikke gennemføre i fuld Konsekvens. Selv om man bortser fra betingede Fordringer, vil Kreditors Interesse ikke sjældent være afhængig af andre Hensyn end Fordringens Størrelse, saasom om der er Medforpligtede, han kan holde sig til. De praktiske Ulemper, der kunde flyde af, at den rettlige Ordning ikke kan lempes efter saadanne Hensyn, fjernes imidlertid for en ikke ringe Del ved de i Forlaget opstillede Regler for Afstemningsresultatets Udfindelse. Ifølge disse skal der nemlig ved flere af de vigtigste Afstemninger (Valg af Kurator og Kreditorudvalg) udelukkende og ved de øvrige ialtfald tillige tages Hensyn til Fordringernes Tal. Søvrigt vil der jevnlig kunne paavises en Udvei, hvorved de Banligheder, Grundsetningen om betingede Fordringers Stemmeret maatte kunne medføre, i alt Væsentligt kunne fjernes. I mange Tilfælde, navnlig ved løbende Forsikringer paa kortere Tid, frembyder sig den naturlige Løsning at afvente det Tidspunkt, da Uvissheden om Betingelsens Indtræden ophører, og som Følge heraf enten Stemmeretten eller Fordringens betingede Karakter maa bortfalde. I andre Tilfælde vil Banstikigheden undgaas ved, at det er muligt at udregne det Krav, Kreditor i det givne Dieblis har paa Boet, en Løsning, der navnlig vil kunne finde Anvendelse paa Livrenter, Overlevelsesrenter, Livsforsikringer og lignende Fordringer. Særlig Ulempe vilde Grundsetningens Anvendelse i det virkelige Liv derimod kunne medføre, hvor en Fordring betingelsesvis tilkommer flere. For disse Tilfælde indeholder § 62 den naturlige Regel, at kun En af de paagjældende Berettigede har Stemmeret